

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **J. B.**
bytem Z. 269/36, O.
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. KUOK 100671/2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Olomouce, Odbor agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „MmOl“) rozhodnutím ze dne 01. 8. 2016, č. j. SMOL/168403/2016/OARMV/PZP/Pol,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla MINI COOPER, reg. zn. X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 1. 2016 v době od 7.00 do 8.00 h v Olomouci na ulici Pekařská neoprávněně zastavil a stál vozidlem žalobkyně v úseku platnosti svislého dopravního značení B28 – zákaz zastavení, kde to není dovoleno, s dodatkovou tabulkou a textem „Mimo zásobování max. 15 min“, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016, č. j. KUOK 100671/2016 zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí MmOl potvrdil.

2. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítala, že:

a) ulice Pekařská v Olomouci měří zhruba 130 metrů, přičemž nikoli po celé její délce platí dopravní značka č. B 28 s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování max 15 min“. Pokud nebylo žalobkyni sděleno, kde přesně na ulici Pekařská mělo její vozidlo stát, nebyla v rozporu s čl. 6 odst. 2 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv podrobně seznámena s povahou a důvodem obvinění proti ní, neboť nemohla např. místo ohledat;

b) výrok rozhodnutí MmOl je nesrozumitelný, neboť

- neobsahuje všechny skutkové okolnosti, které jsou nezbytné k závěru, že skutek, který je žalobkyni kladen za vinu, skutečně naplňuje právní kvalifikaci, kterou v daném skutku správní orgán shledal. Je-li totiž místo skutku označeno pouze názvem ulice a názvem obce, připouští výrok i takový výklad, že skutek se stal v místě, kde dopravní značka č. B 28 neplatí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42);

- neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, jak nařizuje § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Výrok by měl obsahovat odkaz i na ustanovení příslušné vyhlášky Ministerstva dopravy, které stanovuje význam dopravní značky č. B 28, jakož i odkaz na opatření obecné povahy, kterým měla být předmětná dopravní značka č. B 28 na dané místo stanovena ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť právě tento správní akt má zakládat protiprávnost skutku, který je žalobci kladen za vinu. Došlo tak k omezení práva na obhajobu, neboť žalobkyni bylo znemožněno dosáhnout přezkumu opatření obecné povahy, ve kterém by mohlo být konstatováno, že porušená dopravní značka nikoho nezavazovala;

c) správní orgány neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že místo, kde mělo jeho vozidlo stát, skutečně podléhalo režimu dopravní značky č. IP 13c, neboť nedoložily předmětné opatření obecné povahy, kterým byla tato dopravní značka stanovena;

d) MmOl neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť

- žalobkyně v reakci na výzvu dle § 125h odst. 6 silničního zákona správnímu orgánu sdělila, že jí „*provozované vozidlo řídil v předemtný čas uvedený ve výzvě, pan L. H. N., zaměstnanec společnosti O. V. s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, A. 11, P.*“ MmOl se poté pokusil panu N. doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však uvedl toliko pana N., a nikoli společnost O. V. s. r. o. Správně měl přitom uvést jako adresáta (nikoli) pouze pana N., ale (především) společnost O. V. s. r. o., neboť z vyjádření žalobkyně nevyplývalo, že by pan N. na uvedené adrese měl domovní schránku, ale toliko to, že panu N. lze doručovat na adresu sídla jeho zaměstnavatele, tj. do poštovní schránky společnosti O. V. s. r. o. Žalobkyni bylo dále následně sděleno, že pan N. byl na adrese, kterou správnímu orgánu sdělil ve svém podání, znám, resp. měl na dané adrese poštovní schránku se svým jménem;
 - při pokusech o kontaktování pana N. se omezil toliko na doručování na adresu uvedenou žalobcem. MmOl měl však panu N. ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) s. ř., nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 s. ř., zvláště pokud mu bylo známo, že doručování panu N. na uvedenou adresu je dlouhodobě neúspěšné (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 – 44);
 - odmítl-li MmOl doručovat na adresu trvalého pobytu pana N., neboť to považoval „*za neekonomické vzhledem k neúspěšnému doručování v jiných případech,*“ porušil tím právo žalobkyně dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí neumožnil seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí, a to se skutečnostmi známými mu z úřední činnosti z jiných řízení (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94, či nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 777/07 ze dne 31. 7. 2008);
 - v úvahu připadala též možnost zjištění platné adresy trvalého pobytu pana N. od konzulárního oddělení Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky, jelikož Vietnam je jedním z nejvýznamnějších partnerů EU v Jihovýchodní Asii, a lze tedy předpokládat, že součinnost s velvyslanectvím by byla úspěšná a rychlá;
 - označení pana N. nelze považovat za nepravděpodobné, když uvážíme, že setkat se na českých silnicích s řidičem, který je příslušníkem vietnamské menšiny v ČR, která čítá odhadem 61 000 obyvatel, není nic výjimečného.
- e) žalobkyně nebyla v rozporu s § 4 odst. 2 s. ř. poučena o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, proto až nyní namítá, že byl naplněn liberační důvod dle uvedeného ustanovení. Žalobkyně své vozidlo svěřila zaměstnanci svého zmocněnce (panu N.) v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „*drink and drive*“. Zmocněnec žalobkyně se přitom ve smlouvě příkazního typu zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona, přičemž splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti. Žalobkyně byla v dobré víře, že zmocněnec zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo při výkonu služby poskytované zmocněncem řídit, nebudou porušovat zákon, a není jí známo, co jiného měla ještě udělat proto, aby zabránila porušování zákona o silničním provozu panem N.;
- f) skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, neboť zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení

obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a provozovatel vozidla je tedy oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti, mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní. Žalobkyně proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že zástupce žalobce používá tytéž námitky zřejmě ve všech obdobných případech, o čemž svědčí skutečnost, že je v žalobě rozporována dopravní značka IP 13c, jejíž porušení však nebylo v posuzované věci vytýkáno. Zdůraznil, že postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tudíž mu nemůže být vytýkáno, že se v napadeném rozhodnutí nevěnoval skutečností, které žalobkyně napadá poprvé v žalobě. K namítané liberaci poukázal na zvláštní právní úpravu liberačních důvodů v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, k jejichž naplnění tvrzení žalobkyně nesměruje. Závěrem poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, který se vypořádal s tvrzenou protiústavností § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně judikují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů, vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46).
6. Úvodem krajský soud uvádí, že důvodnost žalobního bodu f) byla vyvrácena nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V obsáhlém odůvodnění nálezu Ústavní soud objasnil, proč neshledal, že by povinnost podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na ni navazující správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byly v jakémkoli myslitelném směru v rozporu s ústavním pořádkem ČR.

Krajský soud nepovažuje za smysluplné z odůvodnění předmětného nálezu citovat, tudíž toliko odkazuje na jeho text, dostupný na www.usoud.cz.

7. Dále se krajský soud zabýval žalobním bodem d), jímž žalobkyně vytýkala správnímu orgánu I. stupně, že neučinil veškeré kroky nezbytné ke zjištění skutečného pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
8. Vypořádání žalovaného s otázkou oprávněnosti odložení přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je obsaženo na str. 2 napadeného rozhodnutí v rámci popisu skutečností zjištěných z obsahu správního spisu, a dále na str. 3, a to v rozsahu zcela odpovídajícím stručnosti odvolací námítky, neboť žalobkyně uvedla toliko to, že sdělila před zahájením řízení totožnost řidiče, a tudíž s ním mělo být zahájeno řízení o přestupku. Podrobnosti, jakými žalobkyně napadá způsob doručování písemností označenému řidiči v žalobě, v odvolání neuváděla, tudíž neměl žalovaný důvod v tomto směru jakkoli podrobněji argumentovat.
9. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že na základě oznámení Městské policie Olomouc a výpisu z centrálního registru vozidel vydal MmOl dne 10. 3. 2016 výzvu, kterou žalobkyni vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na výzvu byla MmOl doručena plná moc k zastupování pro společnost O. V., s. r. o., se sdělením, že vozidlo v uvedené době řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., Vietnam, s doručovací adresou A. 362/11, P. – V., s tím, že jde o zaměstnance společnosti O. V., s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla této společnosti A. 11, P. MmOl poté písemností ze dne 5. 4. 2016 předvolal k podání vysvětlení uvedeného řidiče, zásilka však byla vrácena zpět s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku, avšak byla mu v místě doručení zanechána výzva s poučením, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 7. 4. 2016. Následně písemností ze dne 25. 4. 2016 předvolal MmOl pana L. H. N. k podání vysvětlení opětovně a zásilku nechal doručit prostřednictvím městské policie, od níž však obdržel nedoručenou zásilku zpět se sdělením, že hlídka Městské policie hl. m. Prahy se snažila písemnost opakovaně doručit, avšak s negativním výsledkem. Dne 25. 5. 2016 vyhotovil MmOl záznam o odložení přestupku ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, v němž popsal neúspěšné pokusy o doručení a uvedl, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dále zmínil i skutečnost, že z dalších řešených případů je MmOl známo, že písemnosti nebyly L. H. N. nikdy doručeny ani na adresu trvalého bydliště.
10. Krajský soud při posouzení námítky neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudků ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, v nichž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) jsou tak povinny pokusit se zjistit skutečného přestupce toliko tehdy, mají-li k tomu reálnou příležitost. Tak tomu však v posuzované věci nebylo.
11. V přezkoumávané věci žalobkyně sice označila k výzvě správního orgánu jako řidiče L. H. N. včetně data narození, místa trvalého bydliště v zahraničí a adresy pro doručování

v ČR, MmOl se však s touto osobou navázat kontakt nepodařilo (viz popis výše). Krajský soud přitom neshledal žádné pochybení, jehož by se MmOl dopustil při doručování. Je nesprávný názor žalobkyně, že jako adresát písemnosti měla být za popsané situace uvedena společnost O. V., s. r. o., nebo že adresátem měl být uveden současně L. H. N. i O. V., s. r. o. Předmětnou výzvou byl k podání vysvětlení vyzván pouze a právě L. H. N., proto byl správně uveden na zásilce jako adresát. Správní orgán by naopak doručování zatížil vadou, pokud by jako adresáta uvedl společnost O. V., s. r. o., která nadto vystupovala v řízení v procesním postavení zmocněnce žalobkyně. Lze rovněž dodat, že žalobkyně současně (de facto v rozporu s předchozím svým požadavkem na uvedení jako adresáta společnost O. V., s. r. o.), tvrdila v žalobě i to, že L. H. N. na dané adrese znám byl a že tam měl i poštovní schránku se svým jménem. K tomuto tvrzení však v žalobě neoznačila žádné důkazy.

12. Žalovaný na rozdíl od MmOl do zdůvodnění splnění podmínek pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nezahrnul úřední znalost skutečnosti, že L. H. N. je nekontaktní i na adrese trvalého bydliště ve Vietnamu, tudíž není rozhodné, že MmOl neumožnil žalobkyni seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí, tj. úřední notoriitou. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že k naplnění podmínky provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu plně postačuje, pokud se správní orgán bezvysledně pokusí o doručení předvolání k podání vysvětlení provozovatelem vozidla označenému řidiči – cizinci na adresu pro doručování v ČR. Po provozovateli vozidla totiž lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje, a naopak správní orgány nejsou povinny činit rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17). Doručování do Vietnamu by za situace, kdy žalobkyně tvrdila, že má L. H. N. doručovací adresu v ČR a její zmocněnec uváděl, že se jedná o jejího zaměstnance, bylo zcela nadbytečné.
13. Pro úplnost však krajský soud uvádí, že nekontaktnost L. H. N. na adrese 58 D. B. P., H. P., Vietnam, byla zjištěna (prokázána) a konstatována např. i Městským úřadem Turnov (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 1. 2018, č. j. 30 A 173/2016-64) či Magistrátem města Pardubic (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 11. 2017, č. j. 52 A 119/2016-52), tudíž nemá důvod o pravdivosti tvrzení MmOl pochybovat, když i krajskému soudu je z rozhodovací činnosti známo, že je L. H. N. opakovaně označován za řidiče vozidel páchajícího dopravní přestupky, který pak není ve správním řízení dostupný pro doručování úředních písemností (např. viz odst. 7 rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 65 A 64/2016-31). Z uvedeného je tak možné dovodit účelovost vznesené námitky vycházející z opakovaně uplatňované procesní strategie. Vzhledem k tomu, že MmOl nezjistil v posuzované věci skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla žalobkyní označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložit. Pouhé tvrzení žalobkyně nebylo dostatečnou indicí k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit a že tak lze vůči ní přestupkové řízení zahájit. S ohledem na skutečnost, že v době zjišťování osoby přestupce nebylo žádné řízení zahájeno, nebylo možné využít postup dle § 25 odst. 1 s. ř., tj. doručovat úřední písemnosti veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, či využít postup dle § 32 odst. 2 písm. d) s. ř., tj. ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se

prokazatelně nedaří doručovat. Požadavek na využití těchto postupů je již daleko za požadavkem „nezbytných“ kroků ke zjištění pachatele přestupku. Žalobní bod d) je tak v celém rozsahu nedůvodný.

14. K žalobnímu bodu a) krajský soud uvádí, že žalobkyně sice tvrdí, že Pekařská ulice v Olomouci, kde došlo ke skutku, je 130 m dlouhá, přičemž nikoli po celé její délce platí předmětné dopravní značení, avšak netvrdí (a ani ve správním řízení netvrdila), že by její vozidlo dne 24. 1. 2016 stálo v úseku této ulice nacházejícím se mimo působnost předmětné značky B 28. Pokud pak žalobkyně tvrdí, že v důsledku nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku nebyla řádně seznámena s povahou a důvodem obvinění proti ní, pak žalobkyně zcela opomíjí skutečnost, že MmOl od počátku vymezoval skutek tak, že vozidlo žalobkyně stálo v působnosti dopravní značky B 28, a dále že součástí spisu je fotodokumentace, z níž lze mimo jakoukoli rozumnou pochybnost seznat, že předmětné vozidlo se nacházelo ve vzdálenosti několika málo metrů od svislé dopravní značky B 28, společně s vozidlem na fotografii zachycené, a zcela v její působnosti, přičemž tato fotodokumentace byla stěžejním důkazním prostředkem, o který MmOl výrok o vině žalobkyně opřel. Na fotografiích je místo spáchání přestupku zachyceno zcela nezaměnitelně. Nedůvodný je tak nejen žalobní bod a), ale rovněž námitka nedostatečné určitosti popisu skutku stran místa spáchání přestupku.
15. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Tak například pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaku přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Tak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.“*
16. Při aplikaci závěrů uvedeného rozsudku na posuzovanou věc krajský soud uzavírá, že v posuzované věci z vymezení skutku ve výroku rozhodnutí MmOl je zřejmé, jaké dopravní značení platilo na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na místě, kde zákaz zastavení neplatil.
17. Pokud dále žalobkyně spatřuje nedostatek výroku rozhodnutí MmOl ve smyslu § 77 zákona o přestupcích v absenci odkazu na veškerá ustanovení právních předpisů, dle nichž bylo o její vině rozhodnuto, pak krajský soud odkazuje na závěry formulované v právních větvích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4

As 165/2016-46. Nejvyšší správní soud uvedl: „*I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ Z odůvodnění předmětného usnesení vyplývá, že formulované nároky na právní kvalifikaci skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu o vině mají jediný význam, a sice umožnění učinění jednoznačného závěru o tom, jakou normu vlastně pachatel porušil. V posuzované věci však výrok rozhodnutí MmOl zmíněným požadavkům na právní kvalifikaci skutku ve výroku vyhovuje, neboť výslovně odkazuje nejen na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nýbrž i na § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (pozn. povinnost *řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*). Správní orgán I. stupně tak ve výroku uvedl všechna ustanovení, která ve svém souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Požadavek žalobkyně, aby výrok rozhodnutí správního orgánu o přestupku, resp. správním deliktu, obsahoval i výkladové ustanovení vyhlášky, kterou se na základě zmocnění v § 62 odst. 5 zákona o silničním provozu provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, objasňující význam dopravní značky, kterou se řidič vozidla neřídil, popř. dokonce odkaz na opatření obecné povahy, již byla předmětná dopravní značka v daném místě situována, je již dle názoru krajského soudu přemrštěný a neodpovídající citovaným závěrům rozšířeného senátu. S ohledem na skutečnost, že v posuzované věci je součástí výroku jak číselné označení předmětné značky (B 28), tak slovní vymezení významu značky (zákaz zastavení), nepanují o právní kvalifikaci skutku žádné pochyby.

18. Ohledně žalobního bodu c) lze plně souhlasit s žalovaným, že tento se s obsahem napadeného rozhodnutí zcela míjí (porušení značky IP 13c nebylo MmOl žalobkyni vytknuto) a je zřetelně výsledkem mechanicky se opakujících šablonovitých námitek v žalobách téhož právního zástupce.
19. K žalobnímu bodu e) krajský soud uvádí, že není povinností správních orgánů poučovat obviněného ze spáchání správního deliktu o existenci liberačních důvodů uvedených v zákoně o silničním provozu a že tyto liberační důvody může uplatnit. Taková povinnost správnímu orgánu neplyne z žádného zvláštního právního předpisu a nelze ji dovozovat ani ze znění zásady uvedené v § 4 odst. 2 s. ř., jak namítala žalobkyně. Navíc by takové poučení bylo zřejmě nadbytečné, neboť relevantními liberačními důvody jsou dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pouze tvrzení a prokázání, že vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena tabulka s přidělenou registrační značkou nebo že provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele v registru silničních vozidel, což však žalobkyně netvrdila. Žalobní bod e) je proto rovněž nedůvodný.

20. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. května 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu